

тополи, безброй — а по срѣдата бѣла двуетажна кѣща. Изричаше имена на възрастни и най-много на деца. Тя простираше ръце напредъ, сякашъ напипваше малкитѣ главици и нареждаше имена, като имъ притуряше най-причудливи умалителни, каквито можеше да породи въ момента наболѣлата ѣ душа. Зовѣше ги, съ гальовни обръщения, напѣтствуваше ги, разпитваше ги за самитѣ тѣхъ, разпитваше ги за свои и чужди. Като че ли децата наистина бѣха около нея. Съседитѣ я слушаха и покъртени отъ безмѣрната ѣ скръбъ, сжщо почваха да бършатъ насълзенитѣ си очи.

Но изминаха дни, изминаха година, две. Съседитѣ ѣ свикнаха, и думитѣ ѣ не само не вълнуваха никого, а служеха вече за забава на околнитѣ. Намираха се коравосърдечни хора, които нарочно я подпитваха и си правѣха шеги съ нея. А тя разказваше все така благодушно: за идването на гърцитѣ въ града ѣ, за пожаращата и крѣвнинитѣ, за синове и внуци.

Хората слушаха сто пѣти повтаряната история и се смѣха. Не бѣха ли това брѣтвежи на една изумѣла жена? Защо пъкъ да не се пошегуватъ съ нея, щомъ ѣ подхвърлятъ по нѣкоя медна пара. . .

Изтощена отъ лошия животъ, глада и плачоветѣ тя не бѣше годна вече за никаква работа. Тогава бедната жена загърна последнитѣ си дрипи и трѣгна да проси отъ врата на врата. Хората щомъ чуха, че потропва патеричката ѣ, знаеха кой иде, излязяха и даваха ѣ по нѣщо.

Така единъ день тя мина покрай нѣкакво детско училище и остана тамъ — завинаги. Бѣше пролѣтенъ день, малко преди обѣдъ. Децата бѣха въ междучасие, и дворѣтъ и улицата ечаха отъ весели гласове. Клетата старица спрѣ тамъ, до оградата и дълго гледа и слуша децата, унесена. Полека-лека въ помжтеното ѣ съзнание, като че ли взеха да ѣ се дочуватъ познати гласове,